

Radnóti Anita

Adventi gondolatpihék

Advent – a várakozás időszaka. Az emberek várakozás közben megnyílnak. Tanácstalanul álldogálok az üzlet melegkonyhai pultjánál, az üvegfal mögött néhány bedobozolt étel árválkodik. Az előttem álló néni hátrafordul.

– Hát, ez nem sok. Elviszi azt a kis babfőzeléket?

– Az nem leves?

– Nem, szemesbabfőzelék. Nem lehet rossz.

– Tessék csak elvinni.

– Hát jó, nekem az jó lesz. Meg elviszem azt a kis maradék túrós csuszát is.

– Az tegnapi lehet, tegnap is volt.

– Nem baj, otthon is megesszük a másnapos ételt, nem igaz?

Gyermekkoromban tudtam, hogy ilyenkor valamire készülünk. Elkezdődött a nagytakarítás. – Nem csak ott, ahol a papok táncolnak! – mondta anyukám nevetve. Letörölgette a csillár karjait, a képek kereteit, áttörölgette a szobanövények leveleit. – Mert koszos lakásba a karácsonyi angyalka nem repül be – szólt az intelme.

Gyermekkorunk óta tanuljuk a várakozást. Meg kell tanulni várni a nyaralásra, a születésnapra, a Mikulásra. Már csak egyet kell aludni! Ha már tudunk egy kicsit várni, akkor ezt a képességet tovább kell fejleszteni magunkban. Az iskolában vártuk az elültetett babszem kicsírását, vártuk, hogy sorra kerüljünk versmondáskor, vártuk, hogy leérettségizzünk, lediplomázzunk, hogy leteljen a próbaidő. Vártuk vagy még mindig várjuk, hogy megtérüljön a tanulásba, a sportba, a munkába fektetett energia. Az anyanyelvünkben szépen megjelenik a várakozás jelentősége. Aki gyermeket vár, áldott állapotban van. Aki tud várni, áldott állapotban van. Aki a türelmet, mint álruhát nem ráncigálja magára, azon áldás van.

Vannak emberek, akik az ünnep közeledtével kihelyezik lelki szemük elé a Várakozni tilos! táblát. Közeleg az ünnep, na és? Az utolsó negyedévben vagyunk, a statisztika, a tervek, az éves eredmények! Most nem érek rá ilyenekkel foglalkozni! Ezt különben is a gyerekeknek találták ki! Mégis mikor?

Az emberek várakozás közben segítőkészek lesznek. Szürke munkanap, innom kell egy kávé. Megtöltöm a kávéfőzőt, bekapcsolom és várok. Jön a takarító, új ember, köszön és gépiesen törölgeti a konyhapultot. A kávéfőző furcsa, szörcsögő hangot ad, mindketten odanézünk.

– A gumi lesz az, elkopott.

– Lehet, hogy én voltam béna és rosszul csavartam össze.

– Ha kihűlt a gép, megnézem.

– Köszönöm – és lötykölöm a kávé a bögrémben – meg lehet inni, csak meg kell várni, amíg leül a zacc.

A munkaidő végén az épületből kifelé menet utánam kiált a takarító.

– Kicseréltem a gumit, holnap reggel már nem lesz gond a kávéfőzővel. Kézcsókom!

Az íróasztalon a számítógép klaviatúrája mellett ott fekszik a jegyzetömb. A hét első munkanapja, csendesen pötyögnek a billentyűk, bevillan valami, tollat ragadok. A toll beszáradt, talán ő is megpihent egy kicsit a hétvégén. Firkálom a papírt, rázom a tollat, egy tintapaca kipöttyen a papírra. Nézem a foltot, kerekded forma, kétoldalt valami kitüremkedés, lefelé és felfelé kicsit elkeskenyedik. Olyan ... Tinta-angyalka!

Reggel fagyos szél fúj a Duna felől. Nézem a nénit a tér sarkán. Szorongatja a papírpoharat és kántál: – Kérem segítsenek, csak pár forintot... Rinya néninek hívom. Egy kisgyerek egyszer megkérdezte: – Anya, a néni mit csinál? Az anyuka pötyögött tovább a telefonon, amikor a kérdéshez már kabátrángatás is társult, lazán odavetette: – Mit csinálna? Hát rinyál! Megesik a szívem Rinya nénin, összekotrom az aprót és felnézek az égre. Ma reggel tíz dekával több jószándékot dobtam fel a lelke méregére: – Maradhat, Uram?

Délutáni dugó, a kocsiban szól a rádió, beszélgetős műsor az aktuális kérdésekről. A műsorvezető körkérdése a meghívottakhoz: – Mit vár Ön ezektől az intézkedésektől? Tényleg, mi mit várunk a várakozástól? Feltettük magunknak valaha is ezt a kérdést?

Várakozunk, hogy elérkezzen az ünnep. Várakozunk, hogy megérkezzünk az ünnephez. Várakozunk, hogy megérkezzünk önmagunkhoz. Egy magyar közmondás úgy tartja, hogy nagy utaknál, malomban, révben várakozni kell. És mi nagy úton vagyunk...

Budapest, 2021. november vége

